

Jeg fik en anden mail i august måned, hvor en kvinde skrev, og jeg citerer:

Jeg er social- og sundhedsassistent og har arbejdet inden for faget i knap 20 år. Jeg holder meget af mit arbejde med de ældre. Alt har fungeret godt i de 4 år, jeg har været ansat, og vi har fået mange positive tilkendegivelser fra de pårørende. Vi har haft et meget lavt sygefravær, som jeg tror skyldes, at vi har haft en god arbejdsplads, og at vi er en gruppe piger, som brænder for vores fag og for arbejdet med ældre. Forleden dag blev vi så indkaldt til et møde, hvor vores øverste områdeleder skulle fortælle os, at vi skulle spare, hvad der svarer til 5,3 stillinger. Vi havde nok forkælet de ældre på vores plejehjem, og vi skulle lære at sige nej – ja, rent ud sagt: Vi skulle yde en dårligere service. Vi måtte lære de ældre, at der altså ikke var tid til at sidde og holde i hånd, hvis den ældre var ked af det. Hun sagde rent ud, at vi nok havde forvænt vores ældre.

Så er det, at jeg må spørge – vi er et af verdens rigeste samfund, vi har gennem årtiers hårdt arbejde og stærke, fremsynede politiske beslutninger startende med socialreformen i 1930'erne og op gennem 1960'ernes økonomiske opsving skabt en stærk velfærd. De økonomiske sparekrav får i dag lederne til at sige til personalet: I har nok forvænt de ældre. Forvænt de ældre! Mener regeringen, at det er overflødigt, at der er nogen, der kan tage en ældre medborger i hånden og trøste vedkommende hen over en kop kaffe, når ægtefællen gennem et langt liv er væk? Er det forvænthed eller overflødig luksus og unødigt forkælelse af vores ældre? Det vil jeg gerne spørge statsministeren – og måske den nye socialminister – om.

Når der er skattelettelser og reallønstigninger til de rigeste i det her samfund, har regeringen ingen betænkeligheder, ingen løftede pegefingre, men når det er kvinder i lavtlønsjob, vi taler om, er der pludselig ikke råd, så står og falder landets økonomiske sammenhængskraft pludselig med offerviljen og behovsydelsen hos SOSU-assistenterne.

Da jeg besøgte plejecenteret i Esbjerg, fortalte personalet mig i øvrigt, at mens de tidligere havde været 154 kolleger, var de i dag 117 til det samme antal ældre. Så er det bare, at jeg undrer mig over, at man kan have magten i 6 år, og at statsministeren, når han skal gøre sig til over for USA, sagtens kan bruge 2 mia. kr. på en ulovlig og vanvittig krig i Irak, når man ikke vil tage et arbejdsgiveransvar på sig og sikre den offentlige

sektors medarbejdere ordentlige løn- og arbejdsvilkår og dermed sikre velfærd for vores borgere.

Det kunne være så godt. Vi er parate til i SF at gøre noget ved det, vi vil sikre en værdig omsorg med mere tid til det, der hjælper den enkelte bedst. Derfor vil vi have flere ansatte, og vi vil have mindre kontrol og færre test.

Statsministeren tilbød mig ved Venstres sommertræf, storsindet som statsministeren er, en tur i ministerbilen, så vi kunne tage ud og se på virkeligheden sammen. Jeg har taget min kalender med i dag, så vi kan finde et par tidspunkter ude på gangen om lidt, når jeg er færdig heroppe. For statsministeren står vel ved sit løfte? Kontraktpolitik er jo kontraktpolitik.

Jeg fik en mail i august: Jeg er uddannet sygeplejerske og har været ansat i hospitalsvæsenet siden 1980, skriver hun. Jeg har været på forskellige afdelinger og forskellige hospitaler. Det var alle steder, hvor arbejdsmiljøet ikke var særlig højt prioriteret. I 1998 blev jeg så færdig som socialrådgiver og fik ansættelse i forvaltninger. Det var ikke stort bedre. Det er tragisk, skriver hun, at tale med mine gamle kollegaer og selv besøge sygehuse og se det utrolige forfald, der er alle steder. Jeg ynder at fortælle, at da jeg startede som sygeplejeelev, var vi 32 på holdet. Det var utrolig populært at blive sygeplejerske. Da vi sluttede uddannelsen, var vi 20. Ud af de 20 er der på nuværende tidspunkt syv, der har arbejde i faget.

Jeg håber, sundhedsministeren hører det her. Hvis vores sundhedsminister havde brugt lidt mere tid på forholdene på vore offentlige hospitaler i stedet for at gøde jorden for privathospitaler, havde meget set anderledes ud i dag. Er det virkelig den velfærd, regeringen og Dansk Folkeparti roser sig af?

Det kunne være godt, hvis vi havde et offentligt sundhedsvæsen, som fungerer, hvor der er akutbehandling af alle livstruende sygdomme, hvor der er ambitiøs forebyggelse for en bedre folkesundhed, og hvor der er sygesenge til alle, også de ældre medicinske patienter, så de ikke skulle ligge i rækker på gangene.

Lad os tage endnu et eksempel fra den virkelighed, statsministeren og regeringen forsøger at ignorere. Hvis man går ind på TV 2's hjemmeside, kan man finde skræmmende dokumentation. Her sender danskerne nemlig billeder ind af vores børns nedslidte skoler. Jeg håber, at undervisningsministeren har været inde og se billederne af forfaldet på de danske skoler.